

Brot úr leikinum „Eldfuglurinn“, sum var framfjörður í Kommunuskúlaaulini herfyri. Musikkspælistovan er undir Musikkskúlanum í Havn

Øll børn eru musikalsk

DAGNY JOENSEN

Tað prógvaðu børnini, sum framfjördu sangleikin „Eldfuglurinn“ í Kommunuskúlaaulini herfyri.

Musikkspælistovan er eitt slag av barnagarði undir Musikkskúlanum í Havn

Her ganga smábørn í trim-um aldursbólum eina ferð um vikuna, har tey læra at spæla og syngja.

Spælistovan er ógvuliga væl umtókt millum foreldur at næmingunum, av tí at innlæringin fer fram við sang og rytmulæru.

Sosialurin tosaði við foreldur at børnum í spælistovuni, stutt fyri at blaðið fór til prentingar. Tey høvdu ikki orð fyri, hvussu glað børnini vóru fyri hetta tiltakið, eins og hvussu væl nøgd foreldrini eru við Sharon Weiss, leiðara og

hinar lærarnar.

Børnini byrjaðu venjingarnar til „Eldfuglin eftir jól, og lærarnir lögdu dent á, at tá børnini meldaðu seg til lutluku, so skuldu tey eisini møta upp hvønn friggjadag at venja.

Foreldrini siga, at tað heldur ikki hevur verið tøft hjá børnunum at hildið hesa avtalu. Kemur ein føðingardagur fyri, so fara børnini fyrst í spælistovu, áðrenn tey geva sær stundir at fara í føðingardag.

Framfjörslan í Kommunuskúlanum var avbera góð. Eini 27 børn vóru á pallinum, og hvør teirra hevði sína uppgávu í leikinum. Børnini dugdu ógvuliga væl at frambera, og tað var ein uppliving fyri bæði børn og vaks.

Sangur og leikur mennir børnini, so tey gerast friari í sínum verumáta, og hóast sangleiðin kemur innanfrá, so er tað eisini ein góður háttur t.d. at læra børnini, at tónleikur ikki bert er til at dansa eftir. Tað gevur barninum lívsgleði. Tí er tað skeiðt um foreldur halda, at ikki øll børn eru musikalsk. Tað eru tey á hvør sín hátt, men bert ræður um at menna tað fram í einstaka barninum, sum tað hevur evni til, siga ógvuliga væl nøgd foreldur.

Heri Kragestein

Til minnis um Ólav

Nú summarið við blómum og grøsum prýðir okkara vøkr oyggjar, fólnaði blóman litli Ólavur í Dali. Tað vóru tung boð hjá abbanum í Dali at taka ímóti, at Ólavur var deyður, fyri síðan at bera tey víðari til tey nærmastu.

Ólavur var ein spaklyntur, lítulátin og eygagóður drongur. Tað var so stuttligt, tá ið hann var á vitjan, og hann var so sera góður við systkini, sum øll trý vóru yngri enn hann. Og altíð var hann klárur við eini hjálpanði hond til mammuna og pápan, t.d. at vera inni fyri tey og líknandi.

Meg minnist nú fyri stuttum, seinastu ferð, hann gisti hjá ommuni og abbanum á Sandi. Ópið hús var í Ungmannafelagshúsinum til ymisk spøl. Ólavur fór norð, men kom rennandi útaftur og segði, »abbi, eg haldi eg komi heldur við tær«, og fóru vit so báðir oman á sand eftir sandi at brúka til eplaveltu. Meðan vit koyra aftur at húsum, sigur hann við meg, at her liggur ein kona í túninum, og ein onnur stóð uppiyvir henni. Vit vendu við, og vísti tað seg, at gamla konan var illa meidd. Hann var alla tíðina við til hjálpar og rann eftir tí hjálpi, sum vit høvdu fyri neyðini til at bera hana inn í heimið. Og tá kom spurningurin frá skilgøða dreinginum, um hvussu tað var hent. Lífúð vistu vit, at skilnaðarløtan var so nær okkara millum. Tað var tungt hjá tykkum, ítróttarfelagar, skúlafelagar og aðrir vinir, at Ólavur so knappliga bleiv tikin burtur, hjálpi tykkum Gud, at føra bæði gaman og álvara víðari. Og tú stakkals ungdomur, sum kom fyri ta tungu lagnu at koyra á Ólav, tú fær somu heilsan sum hinir.

Tíverri kann eg ikki vera samdur við politispektørinum, tá ið hann sigur tað vera tápuligt at gera so nógv burtur úr júst hesari vanlukkuni, hendað var nú, og tað eru so mong onnur tár, runnin av ferðsluávið.

Mín kær dóttur, versonar og abbabørnini Sól-vit, Elinborg og litla Judith. 13 ár blivu givin litla Ólavi. Vit hava øll gleitt okkum til summarið, gott er at vita, at Ólavur er komin heim til ævigt summar. Hjálpi tykkum Gud at bera sorgina á skilgøðan hátt.

Góð eru minnini um hesi 13 ár tíni.

Hvíl í friði.

Abbin á Sandi

Tú best mær tørv og trong,
o, Drottin kennir,
hartil øll lívsins gongd
frá tær upp rennur,
og hvat mær gagnar best í lut at fáa,
frá fyrndini tú sá,
mín sál, hvat bilar tá?
Lat Guð bert ráða!

Ummæli

Ein søga um avmarking í hugsan og skili

Torvald Sund:
„Svim fyri lívinum“.
Bókadeild Føroya
Lærarafelags, 1996.
Brynhild Andreassen
teknaði permuna og
myndirnar í bókini

Søgan er serlig, vit koma inn í ein hugaheim, sum liggur á markinum fyri hvat vit kunnu ella tora at í-mynda okkum. Taka vit søguna fyri áljóðandi, uttan at tulka hana í einhvørjum uppalingar- ella læknaligum ljósi, fer hon innihaldsliga um nøkur mørk. Gevur okkum, ið lesa, møguleika fyri at hugsa, og hugsa øðrvísi enn við okkara vanliga gerandisskili. Og ger okkum sostatt var við avmarkingar-nar í gerandishugsan og -skili okkara.

Í stuttum er søgan um ein drong, Kim, sum er egin, er sermerktur í hugsan og verumáta. Hann klárar seg vanliga ikki líka væl sum hini børnini í spæli og í skúlanum. Men tá tey fáa møguleika fyri at arbeiða við evnum í skúlanum, sum fanga teirra áhuga, gerst hann so upptikin av fiski, serliga toska, at alt annað má víkja. Hann gerst besettur. Og júst hetta fær hini, børnini, lærarnar og eisini mammuna, at venda sær frá honum. Øll venda sær frá honum uttan ein, beiggjan Óve. Kim sprengir markið fyri hvat er normalt og góðtikið í skúlanum, og eisini tað ið mamman væntar sær av sínum barni. Hann pilkar við verumáta sínum við siðbundna hugsan og verumáta

hjá øðrum. Hann ger tey firtin og ósikkur, so at tey gerast ágangandi móti honum. Vísa honum frá sær. Gera seg líkamliga inn á hann, so at einasti úteigurin verður at umskapa seg, gera seg til eitt við tað, ið fascinerar og dregur hann allarmest. Og tað fær hann at missa seg sjálfan.

Hvørjar aðrar møguleikar hevur ein, sum onnur ræðast og ikki tora at skilja og ganga á møti yvirhøvur?

Bókin er væl skrivað, og umsingin er beinrakin og munnroft. Um hon er løtt lísan velst um lesaran, og um teir spurningar, sum søgan alla tíðina setur honum ella henni, verða hoyrd.